*שוטחן בחמה אבל לא כנגד העם רבי אליעזר ורבי שמעון אוסרין: *ובמוך שבאזנה: תני רמי בר יחזקאל והוא שקשור באזנה: ובמוך שבסנדלה: תני רמי בר יחזקאל והוא שקשור לה בסנדלה: ובמוך שהתקינה לה לנדתה: סבר רמי בר רמא למימר והוא שקשורה לה בין ירכותיה אמר רבא אע"פ שאינו קשור לה, בין דמאים לא אתיא לאיתויי בעא מיניה רבי ירמיה מרבי אבא עשתה לה בית יד מהו? א"ל יומתר איתמר [נמי] אמר רב נחמן בר אושעיא א"ר יוחנן עשתה לה בית יד מותר, רבי יוחנן נפיק בהו לבי מדרשא וחזקין עליו חברין רבי יגאי נפיק בהו לכרמלית וחלוקין עליו כל דורו והתני רמי בר יחזקאל והוא שקשור לה באזנה לא קשיא-הא דמיהדק הא דלא מיהדק: בפלפל ובגלגל מלח: פלפל-לריח הפה, גלגל מלח =*לדורשיני: וכל דבר שנותנת לתוך פיה: זנגבילא או נמי דרצונא:

שן תותבת שן של זהב רבי מתיר וחכמים אוסרין: א"ר זירא לא שנו אלא של זהב אבל בשל כסף דברי הכל מותר תניא נמי הכי בשל כסף ר"ה מותר, של זהב רבי מתיר וחכמים אוסרין אמר אביי: רבי, ור' אליעזר, ור' שמעון בן אלעזר כולהו סביר להו-דכל מידי דמיגניא ביה לא אתיא לאחוויי: רבי הא דאמרן ר' אליעזר *דתניא ר' אליעזר פוטר בכובלת ובצלוחית של פלייטין ר' שמעון בן אלעזר דתניא *כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר כל שהוא למטה מן הסבכה יוצאה בו, למעלה מן הסבכה אינה יוצאה בו:

מתני' יוצאה בסלע שעל הצינית, הבנות קטנות יוצאות בחוטין ואפי' בקיסמין שבאזניהם, *ערביות יוצאות רעולות, ומדיות פרופות, וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה, פורפת על האבן ועל האגוז ועל המטבע ובלבד שלא תפרוף לכתחלה בשבת: **גמ'** מאי צינית? בת ארעא, ומאי שנא סלע איליבא כל מידי דאקושא מעלי לה לעבד לה חספא, אלא משום שוכתא לעבד לה טסא אלא משום צורתא ליעבד לה פולסא? אמר אביי שמע מינה כולהו מעלין לה: הבנות יוצאות בחוטין: אבוה דשמואל לא שביק להו לבנתיה דנפקי בחוטין, ולא שביק להו גניאן גבי הדדי *ועביד להו מקואות ביומי ניסן ומפצי ביומי תשרי-לא שביק להו יוצאות בחוטין והאנן תנן הבנות יוצאות בחוטין בנתיה דאבוה דשמואל דצבעונין הוו. לא שביק להו גניאן גבי הדדי לימא מסייע ליה לרב הונא *דאמר ר"ה נשים המסולולות זו בזו

פסולות

*אמר רב כל מקום שאסרו חכמים ס' • י"מ דאין הלכה כרב *מדתני בחוטין (דף מא:) אין שוחטין לתוך גומא ברשות הרבים שלא יתקה האפיקורסים ובחלר מותר ומיהו אין זה ראיה דבחלר מותר דאף הרואה אותו אומר לנקר חלרו הוא לריך אבל בעלמא שאם יראה אדם הרואה יחשדו לפיכך בחדרי חדרים אסור:

ליעבד לה פולסא • פ"ה חתיכה של עץ ויטר עליה טרה ולפירושו (ג) ניחא מה שמקשים דבעלמא אמר* מאי אסיגון פולסא ופ"ה התם הייט דבר שאין עליו טרה וקשה דהכא משמע דפולסא הוא דבר שיש עליו טרה ולפירש"י ניחא דפירש ליעבד פולסא בלא טרה ויטר עליו הטרה אבל לפיר"ם קשה דפירש אסיגון הוי של מתכת ויש עליו טרה אבל אינה חשובה ואינה יוצאה אם כן הכא מאי איריא סלע אפילו אסיגון ושמא י"ל דטרח סלע לריך: **ומפצי** ביומי תשרי • פ"ה מפני הטיט שלא יהיה תלולה וטתטת המפץ תחת רגליהן ורביו תם פירש שהיו טתטת מפני זקופות שלא ירלו אותן הטולם ויתביישו מהם ולא יטבלו היטב*:

פסולות

[עיין תוספות לקמן קמו: ד"ה מי שכתבו ותוספות ביצה לה: ד"ה מי • שהביאו מל פרש"י דהכא אבל לקמן קמו: בשאנה וכביצה לה: שונה פירושו לפירוש תוספות וכביצה פ' פרש"י דהכא]

[ביצה ס: לקמן קמו:]

סה ו מיי' סה הלכה יג סמג סה טוש"ע א"ח סימן שא סעיף כח:

[כ"מ מז:]

סט ח מיי' סה הלכה יב סמג סה טוש"ע א"ח סימן שב סעיף כ:

ע ט מיי' סה טוש"ע סה סעיף כח:

עא י מיי' פ"ח מהל' מקואות הלכה יא טוש"ע י"ד סימן קמ סעיף לג ד:

עב כ מיי' פ"ט מהל' שבת הל' י' סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שג סעיף כ:

עג ל מיי' פכ"ח מהל' איסורי ביאה הלכה ח סמג לאוין קכז טוש"ע אה"ע סי' כ סעיף כ:

[וע"ע תוס' נדה סו: ד"ה אמר]

נוסחא
יציאה ב מוך

נוסחא
כל מידי דמגניא ביה לא אתי לאחוויי

[עיין כס:]

נוסחא
ל' הבנות תין מאיר הקסר לבנותיו

[נדרים מז: כבורות נה: נדה סז.]

יבמות עו.

מהנה
עיב"מ בה"ר מאי טנא סלע (מאיר בה"ר) טנא מוא"ל ז"ל ז"ל
נוסחא
ל' הבנות תין מאיר הקסר לבנותיו

עין משפט נר מצוה

סו א ב ג ד מיי' פ"ט מהל' שבת הלכה יא סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' שג סעיף טו:

סז ה ו מיי' סה הל' ז טוש"ע סה סעי' יב:

ביצה ס: [לקמן קמו:]

סח ז מיי' סה הלכה יג סמג סה טוש"ע א"ח סימן שא סעיף כח:

[כ"מ מז:]

סט ח מיי' סה הלכה יב סמג סה טוש"ע א"ח סימן שב סעיף כ:

ע ט מיי' סה טוש"ע סה סעיף כח:

עא י מיי' פ"ח מהל' מקואות הלכה יא טוש"ע י"ד סימן קמ סעיף לג ד:

עב כ מיי' פ"ט מהל' שבת הל' י' סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שג סעיף כ:

עג ל מיי' פכ"ח מהל' איסורי ביאה הלכה ח סמג לאוין קכז טוש"ע אה"ע סי' כ סעיף כ:

[וע"ע תוס' נדה סו: ד"ה אמר]

מסורת השס"

שוטחן בחמה. מי שנשרו כליו בדרך *כמי גשמים: אבל לא כנגד העם. שלא יאמרו כבסן בשבת האי תנא סבר דמידי דמשום מראית העין מותר בחדרים: אוסרין. כרב: עשאה לו ביס יד. למוך שבאזנו מקום מהו למיסריה דילמא שקלה וממטא לה בידים דלא מחיים לאוחזה בבית יד שלה: עשאה לה ביס יד מותר. דלא אמרינן לא מחיים שלא לפיכך בבית יד מחיים: רבי יוחנן נפיק ביה לבי מדרשא. במוך שבאזנו שהיה זקן והיתה לו טותת האוזן מרובה: וחלוקין עליו תכריו. מפני שלא היה קשור בחוט והוא יולא בו לרה"ר: הא דמיהדק. ר' יוחנן היה תוחב בחוט יפה ומהדק ולא בעי קשירה ורמי בר יחזקאל בדלא מיהדק, לא מתלמידי רביו הלוי לרבי יוחנן קשור הוה ובית מדרשו סמוך לביתו הוה ולא היתה רה"ר מפסקת: והא אני רמי וסוף שקשור כו'. וכי קשור מיהא לפיכך לרה"ר מותר ותמהי קאמר לבי מדרשו ולא קאמר לרשות הרבים, ומשני דר' יוחנן קשור ולא מיהדק הקשר ולשון ראשון מיושב מזה: לדורשיני. לתוכי הסיעים: זנגבילא. גינזירו: דרצונא. קנמון: לא שנו. דחכמים אוסרין אלא של אבא שמשונה במראה משאר סיעים ודילמא מבזו לה ושקלה לה בידה וממטיא: אבל של כסף. שהומה לשאר הסיעים דברי הכל מותר לשון רבותי ולי נראה טעמא דשל אבא משום דמשיבא ולאי לאחוויי לכך אסור אבל של כסף לא משיבא ולא אתי לאחוויי, ולשון רבותי קשיא לי הא דאמר אביי רבי ור"ש בן אלעזר כו' ולא טעמא דרבנן משום דחייבי עלה הוא ומאי שנא רבי (ה) (דקתני) ליה לרבנן נמי לא לאחוויי חייבי ויש לתרץ דרבנן מיסר קאסרי מכל מקום ורבי מתיר דקסבר לא חייבו עלה ולא שלפא להו ומיהו ה"ל למיתם דלמא שלפא לה משום אחוויי אלא לא שלפא משום דאי מחוי לה גוטתא היא: רבי פא דאמרן. דלא חייש דילמא שלפא: פוטר בכובלת. ואוקימנא דהא פוטר מותר לכתחילה-הוא ואמר טעמא מאן דרבה למיפק בכובלת אמה שריחה רע ולא שלפא ומחוייא גוטתה: למטה מן הסבכה. כגון כיפה של למר: יוצאה בה. דלא חיישינן דילמא שלפא ומחוייא דמיגני בה שערה ומגניא בה שהסבכה טי הוא לשער: **מתני'** סלע. מטבע הוא: ציים. מפרש בגמ': הבנות קטנות. שמנקבות אזניהם ואין עושין מזמים עד שיגדלו ונותנין חוטין אן קסמים באזניהם שלא יסתמו אזניהם לו"ה: ואפילו. רבותא קאמר דאע"ג דלאו תכשיט טי הוא, אורחא בהכי ולא משאוי הוא ויש מפרשין חוטין שקולעת בהן שערה דאסריגן לגדולה ברים פרקין התם משום דשכיחא בהו מבילה אבל קטנות דלא שכיחא בהו מבילה שרי, ולשון ראשון הגון מזה חדא דקטנות נמי צריכות טבילה לטומאת מגע משום טהרות ואף כדות נמי שכיחות בהו כדתניא (נדה דף לב:) מעשה שהיה והטבילה קודם לחמה ועוד מדקתני אפי' בקיסמין איכא למישמע דחוטין נמי אאזנים קיימי דאי חוטי הראש לא שייך למיתני אפי' בקסמין: ערביות. נשים ישראליות שבערב: יולאות רעולות. דרך ערביות להיות מטוטפות ראשן ופניהם חוץ מן העינים וקרי לה בלשון ערבי רעולות הייט הרעלות דכתיב גבי תכשיטי נשים בספר ישעיה (ג): מדיות. נשים ישראליות שבמדי: פרופות. שמטפות בטלית ותולה הרטיה בשפתה תחתה כנגד טוארה ובשפתה השניה סורכת אבן או חגוז וקושרת הרטיה בכרך ואין הטלית נופל מעליה: פורפת. כמו קרסים דמתרגמינן פורפין כל המחבר בגד לחבירו קרי לגבן פריפה: וכלבד שלא תפרוף לכתחלה בשבת. וגמ' פרך והאמרת ריש פורפת: **גמ'** בת ארעא. מכה שהיא תחת פרסת הרגל וקושר בה סלע לרפואה: דמקושא. שהיא קשה ומגינה על המכה מקולים ויתדות דרכים: שוכתא. ליחלוחית היולא מן הכסף ובלע"ז רוי"ל ויפה למכה שוכתא כמו דשתך טפי דאלו מגיאות (כ"מ דף כו:) ומשתכין כנחשת דתעגית (דף מ:): ליעבד טפסא. דכספא, טיבעא למה לי אלא משום טורתא דטיבעא מעגיל למכה ולאו שוכתא: ליעבד פולסא. טבעול של עץ ויטר עליו: אמר אביי ש"מ. ממתני' דנקט סלע: כולהו כסדרי מעלו לה. ולהכי נקט סלע דאיתיתא לכולהו אקושא ושוכתא ופולסא: לא שביק להו לבנתיה כו'. מפרש לקמן טעמא דכולהו: גניאן גבי הדדי. לישן זו אצל זו בעודן בתולות: מקואות ביומי ניסן. של מים מכוסין או סמוך לנהר וממשיך לתוכן מי הנהר וטובלות שם: ומפצי ביומי תשרי. שטובלות בפרת ומפני הטיט שלא יהא תלולה טתטת המפץ תחת רגליהן: דצבעונין. וחיים למישלף ואחוויי: המסולולות. מתחבכות משום תאות תשמיש:

פסולות

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אבל של כסף וכו' ומאי שנא רבי דקא שרי ליה משום דלא אחיא לאחוויי לנקב נמי: (ב) תוס' ד"ה ליעביד וכו' ולפירושו נ"ב וכתוס' פ' בכל מערבין דף לא ע"ב כתבו בענין אחר ע"ש בד"ה שפלאו:

גליון השס"ם תוס' ד"ה אמר רב וכו' מדתני בחוטין • ראיה זו כתבו תוספות בחולין בשם ירושלמי:

סכה תחת הרגל • ציניתא בת ארעא • הבנות יוצאות בחוטין אפילו בקסמים שבאזניהן • בנתיה דאבוה דשמואל תלתא נווני צבעונים הוו חוטי דידהו ולא שביק להו למיפק בהו סבר דילמא להבריתה